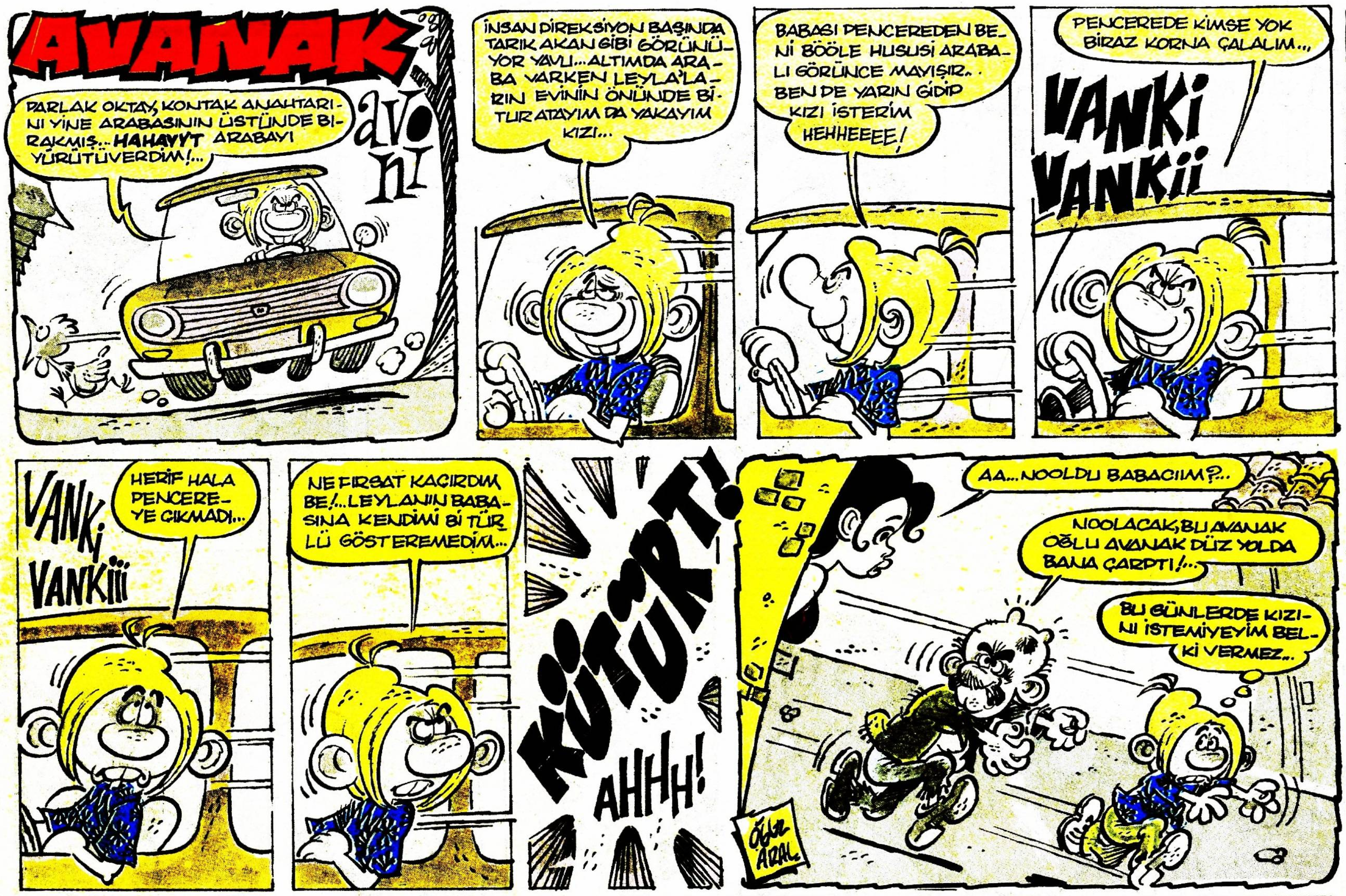

● SERDAR ANLAĞAN ● CEM UYGUN

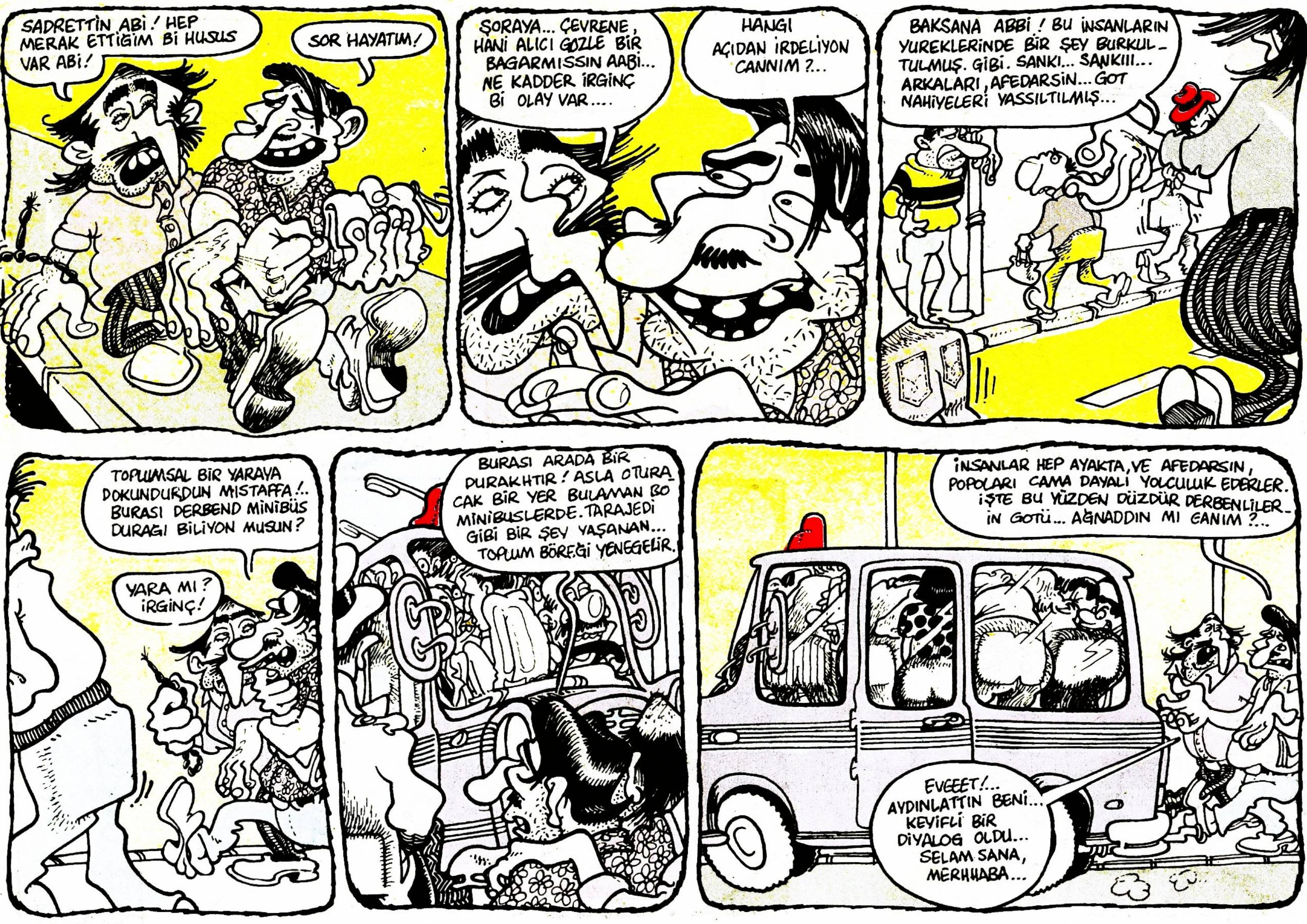

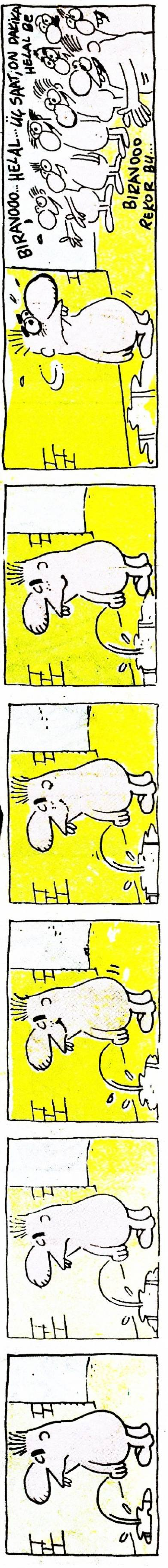

UTANMAZ ADAM

Dıgıl

Bütün zamanların en dıgıl çizgi roman dergisidir

Fiyatı: 1000 Lira (KDV içinde)

Perşembe günleri çıkar

Sayı: 109

30 MAYIS 1991

SUAT GÖNÜLAY'DAN

HERKESİN NERMİN

MURAT VE ŞEVKET'TEN

HESAPLAŞMA

BİROL BAYRAM'DAN

SON FIRSAT

TEKİN ARAL'DAN

EN DIGIL'CA BİR ÖYKÜ

Yeni evlendiğim yıllardı...
yorduk. Bir süre sonra evsa
Zaten çoktandır istiyorduk, I
man dairesine taşındık. H

SERHAT GÜRPINAR

GÜRCAN GÜRSEL

MURAT ALPAY

İBRAHİM SARI

SEFA SOFUOĞLU

murataral-melih41--cdemir

MİKRO MAGANDA

● SERHAT GÜRPINAR

Ayıptır Şeetmesi

● MURAT

TEHLİKE–İ REFİK

ÖZET: Uzaylılar gelmişti. Onlar köpek suretindeydiler... Ve Refik tanık olur, üstünde durur bunun... Maceradır işin ucu...

● SUAT GÖNÜLAY

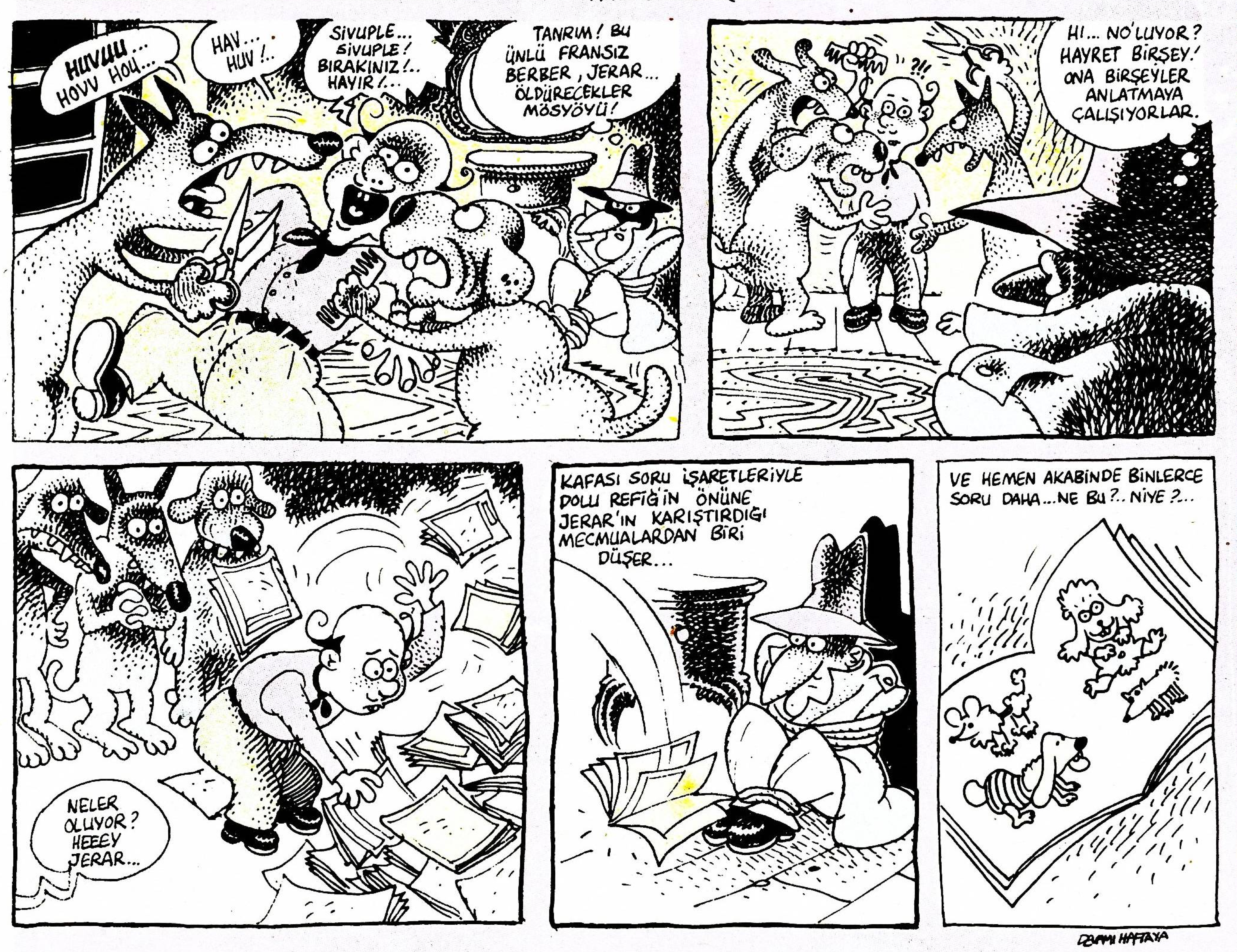

Dıgıl

KASTAMONU'dan bir okurumuz, çizgi roman ve dergiler üzerine oldukça geniş kapsamlı bir mektup yollamış bize... Mektubun tamamına yakın bir bölümünü yayınlamak istedik...

Dıgıl Dergisi'nde böyle bir köşenin açılması, doğrusu bizleri sevindirdi. Bu sanata gönül verenlerden biri olarak kalbimin içindeki tortulaşmış dertlerimi(zi) mektupta anlatmak oldukça zor...

İsterseniz, şu Teksas, Tommiks denilen şeyden başlayalım. Türkiye'de pek çok kişi ÇR okumayı çok seviyor, yani sanılanından daha fazla ancak bir küçümseme, bir aşşağılanma olayı var.

- Ne o Teksas-Tommiks mi okuyorsun (ama belki de elinde Meobius'un Arzach'ı var.)

Veya amatörce ÇR çiziyorum...

- Ne yapıyorsun? Çizgi roman çizmeye çalışıyorum.

- Ha şu Teksas-Tommiks gibi şeyler... ha...hah... hah...

Yani ne yaparsanız yapın, - karşınızdaki kişi - ağzınızla kuş tutsanız bile ÇR'yi ÇR olarak görmüyor, Teksas-Tommiks olarak görüyor. Çizgi romanın sırtındaki bu kamburundan bizler kurtarmalıyız. Bu, bir...

O çok bilen psikologlar, profesörler zamanında o kadar çok atıp tuttular ki bırakın başkalarını, ÇR çizerleri bile işin doğruluğundan şüphe etmeye başladılar. Vatandaş onu elinde veya gazetesinin yanında göstermekten çekiniyor. Günden güne ÇR trajları düşmeye başladı, buna enflasyon da bir yumruk attı. Nakavt!... Bu iki...

Sayfasını 5 dolardan almak varken, Türk'e birkaç yüzbine çizgi roman yaptırılır mıymış, aptal mıyım ben? Bu yayıncılarımızın düşüncesi. Fakat iş laf döktürmeye gelince, Amerikan emperyalizmine atıp tutuyorlar. Biz çizgi roman ressamları olarak Amerikan emperyalist çarkının içine hiç olmazsa çizgi roman açısından düşmek isteniyorsak, genç yeteneklerimize önem vermeliyiz. Pek çok çizgi roman ansiklopedisi gördüm, ne yazık ki bir tek Türk yok içlerinde... LİBERATORE Quadri köyünden çıkıp nasıl Avrupa'yı, Amerika'yı fethetti. Bizden niye çıkmıyor? Aslında çıkıyor, ama engelleniyor, engelleyenler arasında siz de varsınız. Bana göre saygıdeğer Rahip Tahir Burak'tan sonra kaliteli bir çizgi romancı gelmedi. Gelse de sizler karikatüre yönlendiriyorsunuz o şahsı. Veya "Türkiye bilmem ne çocuk dergisi" gibi bu işlerden hiç anlamadığı halde resmen genç yetenekleri kopya çektirmeye teşvik ediyorlar ve ÇR'de kadın resmi olmayacakmış, yok kadının dudakları kalın olmayacakmış, kadın olsa bile prenses değil şehzade olacakmış, bu ne rezillik! Sizler böyle aptal dergilerin ortada at koşturmasına izin veriyorsunuz. Hani nerde sanatınız, üstün görüşleriniz? Kurtarın genç çizgi romancıları! Böyle düşünceli dergilere mecbur olmasalar giderler mi? Bizim gibiler de oralara gidip rezil olmaktansa Amerika'daki büyük yayımcılara başvuruyoruz, inanın ilgi de görüyorsunuz. Türkiye'de karikatür, karikatür, karikatür. Şu son durumları siz de görüyorsunuz. Artık karikatürün modası kaçıyor. Kaç tane karikatür dergisi oldu yahu?... Bu karikatür sanat olmaktan çıktı... Ve bu da üç...

Dıgıl Dergisi'nin yapacağı şey şu: Önce şu anlayışınızı değiştirin, yeni çizgi romancılara da yol verin. Sonra şu boyutlarını daha bir düzgün hale getirin. Heavy Metal gibi Asuıvre gibi... Tabii sayfaları da çoğaltın onlar gibi... Mümkünse kâğıdın kalitesini de düzeltin. Okuduktan sonra saklanabilsin.

Amerika'da veya Fransa'da sen karikatür çizgi romancısın sen çizgi romancısın diye ayrım yapıyorlar mı? İkisine de yer veriyorlar, ama Dıgıl'da şu ana kadar ben böyle şey görmedim. Bir karikatür çizgi romanı ezberlemişsiniz gidiyor. Bu anlayışı kafanızdan atın. Hepsinden olmalı, doğrusunu söylemek gerekirse, Suat Gönülay olmasa ben Dıgıl almam. Madem Dıgıl bir çizgi roman dergisi, bu adın hakkını vermeli. Şu an vermiyor onu bilin... Özüyle, sözüyle, çizgi kalitesiyle her şeyiyle prestijli bir dergi istiyoruz, işte o zaman Teksas-Tommiks felsefesi biter...

Ben ve arkadaşlarım yıllardır bu sanata gönül verdik, doğru ve dürüstçe çıkış arıyoruz, ama çıkamadık. Patlamaya hazır bomba gibiyiz, izin verin bizim de sözümüz çizgilerimiz çıksın... Çizgi roman çizerlerinin üvey evlat olmadığını gösterin... Yıllardır kaç tane genç bu ateşle yok olup gitti. Biz gitmeyelim.

Ömer TATLISÖZ Taşköprü/KASTAMONU

Dıgıl
YIL: 2 Sayı: 109
30 MAYIS 1991 PERŞEMBE

Basıldığı Yer: Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş. İST.
Haberleşme Adresi: Sipahioğlu Cad. Tülgül Apt. No:10 Kat:3 Daire:6 Yeşilyurt-İstanbul
Tel: 574 54 92

HÜRYAY A.Ş. adına Sahibi: **OĞUZ ARAL**
Sorumlu Yazişleri Müdürü: **İNCİ ARAL**

DIGIL ABONE KOŞULLARI: 3 AYLIK: 18.200, 6 AYLIK: 36.400, 12 AYLIK: 72.800, TEL: 550 25 04-6 HAT

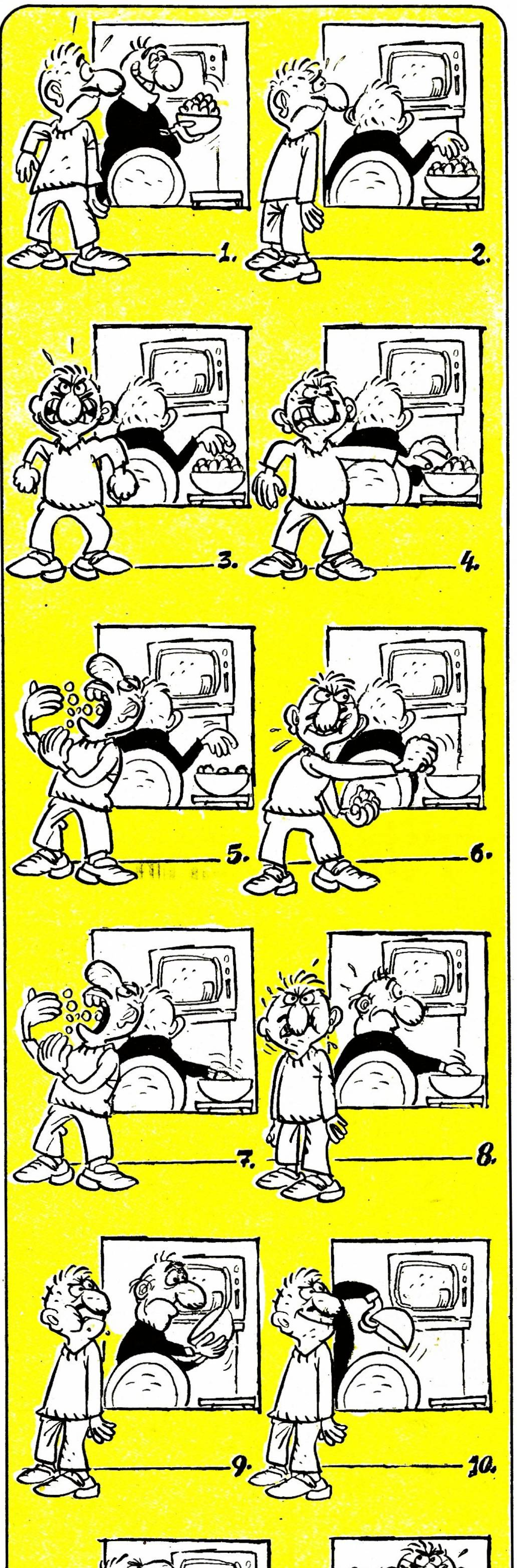

● İBRAHİM SARI

AMERİKANYA KAHRAMANLARI, YA (İYİ KALPLİ) KATİLLER, YA (MERT) GANGSTERLER, YADA 10 KİŞİDEN AŞAĞIYA ADAM TEMİZLEMEYEN HAFİYELERDİR... TABİİ, BİR ÜLKEDE BU KADAR SİLAH FABRİKASI OLURSA TÜM DÜNYANIN İNSANLARINI ADAM ÖLDÜRMEYE ÖZENDİRMEK ZORUNDADIR...

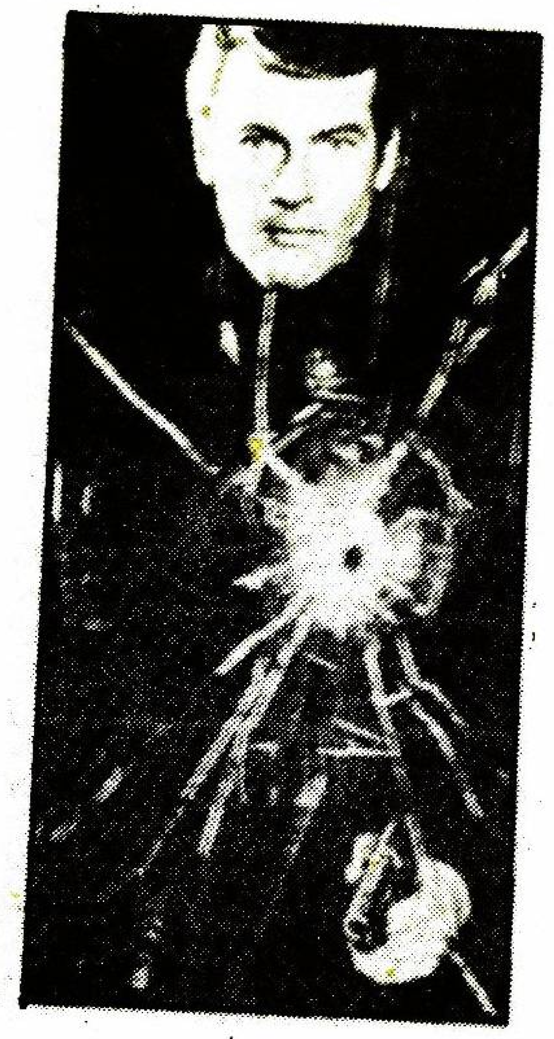

AMA YANDA GERÇEK FOTOĞRAFINI GÖRDÜĞÜNÜZ BU SÜZME GÖZLÜ GERİ ZEKALI DİŞLEK ÇENELİ OĞLANCAĞIZ TAM 21 KİŞİNİN KATİLİDİR..(EVET YANLIŞ OKUMADINIZ..KADIN, ERKEK TAM YİRMİ BİR KİŞİYİ ÖLDÜRMÜŞTÜ.. KANUN ADAMLARI TARAFINDAN VURULDUĞU ZAMAN DAHA 21 YAŞINDAYDI...ALTMIŞINA KADAR YAŞASAYDI DAHA KAÇ İNSANIN KANINA GİRECEĞİNİ ARTIK SİZ HESAPLAYIN...

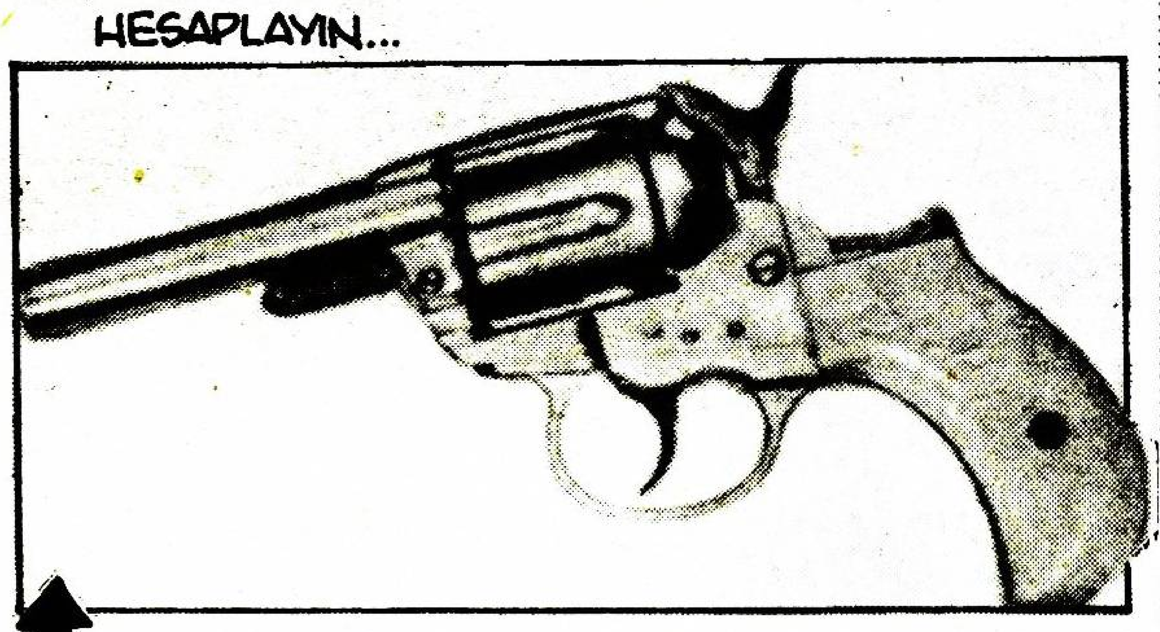

BU DA BİLİ DI KİT'İN AMERİKANYA MÜZELERİNE KALDIRILAN GERÇEK TABANCASI...

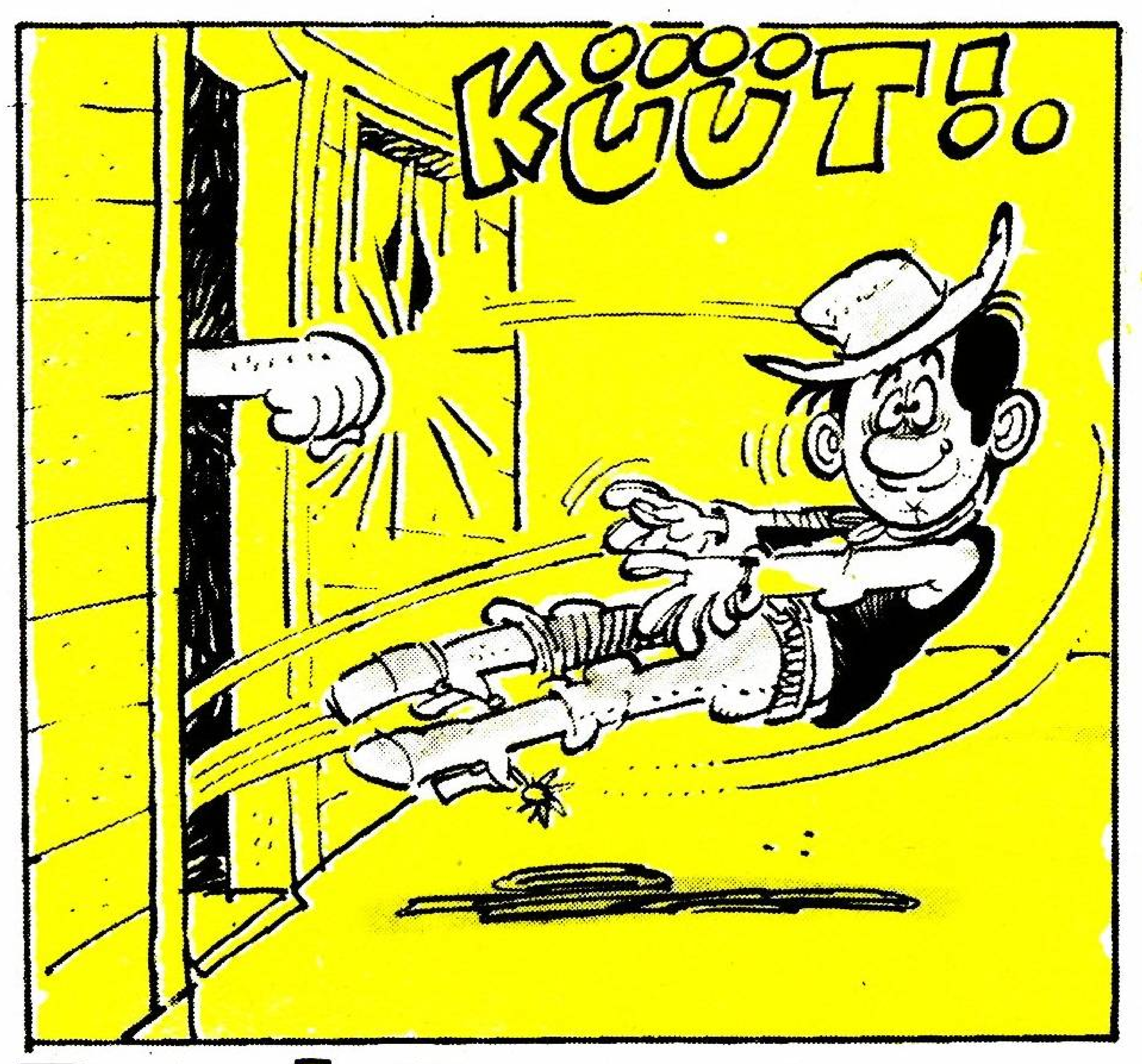

Tekin Aral Yazıyor

Dıgıl'ca

KOMŞU

DIŞ komşularımızla ilişkilerimiz pek parlak değildir, ama içerde komşuluk anlayışımız fena sayılmaz.

Diyeceksiniz ki... **"Yahu sen hangi komşudan söz ediyorsun?... Bu zamanda komşuluk mu kaldı?:.. Yanındaki dairede, karşıdaki evde oturanı tanıyan mı var?..."** Eskiye göre orası öyle... Ama gene komşu yardımlaşması geleneğini sürdüğümüz yadsınamaz.

Gece televizyon seyrediyorsunuz, keyifli de bir program var.

Bir sigara yakacaksınız, kibrit bitmiş. Şöyle yan dairedeki komşuyu gözlüyorsunuz, ışığı yanıyor, yatmamış... Kibriti gidip ondan istemeyeceksiniz de kimden isteyeceksiniz?...

Ya da tam sofra kuruluyor... Salata yaparken bir bakıyorsunuz zeytinyağı kalmamış, siz de fark etmemişsiniz. Bakkal da kapanmış. Evin küçük kızı ya da oğlunu eline küçük bir fincan verip ödünç zeytinyağı istemek üzere alt kat komşunuza göndermeyecek misiniz?... Kısacası minik, küçük, büyük bir **alay sorunumuzda "ilkyardım"**cılarımız hep yanıbaşımızdaki komşularımız. Hem bu yardımlaşmalar genelde hep içten... Öyle **"bir koyup, üç almayı"** düşünmek gibi uyanıklıklar yok.

Yeni evlendiğim yıllardı... Nişantaşı'nda oturuyorduk. Bir süre sonra evsahibi ile maraza çıktı. Zaten çoktandır istiyorduk, Erenköy'de bir apartman dairesine taşındık. Henüz tanımıyorduk, ama komşularımız çok iyi insanlardı. Merdivenlerde karşılaşıyor, selamlaşıyorduk. Hatta hal hatır soruyorduk. Hele bir alt kat komşumuz Turgut Bey vardı ki çok cana yakın biriydi. Onunla rastlaştığımızda ufaktan sohbet bile ediyorduk. Turgut bey benden herhalde beş altı yaş büyüktü... Karısı, biri kız biri erkek iki çocuğu ve baldızı ile birlikte oturuyordu. Karı-koca ikisi de bankada çalışıyorlardı. Göründüğü kadarıyla çok şenşakrak insanlardı. Gelenleri gidenleri eksik olmuyordu. Özellikle hafta sonları kalabalık misafirleri oluyor, eğleniyorlardı.

Yeni taşındığımız ilk günlerdi, bir akşam kapı çaldı. Açtım, onaltı, onyedi yaşlarında genç bir kız.

– Ben alt kattaki Turgut beyin baldızıyım, dedi. **Ablam biraz sirke rica etti. Bizde kalmamış, misafir de var. Hem müsait bir akşamınızda size hoşgeldine gelecekler onu da iletmemi istedi.**

– Ne zaman dilerlerse buyursunlar... Çok memnun oluruz.

Ve hemen mutfağa hanımın yanına koştum.

– Bak komşularımızın sirkesi kalmamış... Çabuk ver şu sirke şişesini.

Karı koca çok sevinmiştik... İyi komşuluk ilişkileri açısından bu iyi bir başlangıçtı.

Ertesi akşam gene aynı genç kız geldi. Utana sıkıla bu kez, varsa biraz beyaz peynir istedi. Ablası geceden börek saracakmış. Evde yeni bitmiş, farkına varmamışlar. Bizim hanım o gün iki kalıp peynir almış. Daha paketi bile açmamış, hemen birini onlara verdik...

– Şey bu çok ama, dedi kız.

– Önemli değil.. Siz işinizi görün de...

Bu arada bir gece de bize geldiler. Hoşgeldine... Çok cana yakın, neşeli insanlar gerçekten.

Üç beş zaman böyle geçti. Bir akşam gecenin biraz da ilerlemiş bir saatinde kapı çaldı. Hanım yatmış, ben de salonda kitap okuyorum. Kapıyı açtım, karşımda ortaokul yaşlarında bir oğlan, daha doğrusu Turgut beyin oğlu. Onu pek öyle doğru dürüst görmemiştim, ama o olduğunu hemen anladım.

– Şey çok özür dilerim... Ben alt kattaki Turgut beyin oğluyum...

– Evet, biliyorum...

– Sizde fazla mandolin teli var mı acaba?... Mandolini akort ederken teli koptu, yarın da müzik dersi var.

Yani bizde mandolin teli olduğu garanti de çocuk fazlasını soruyor.

"Mandolin teli kalmadı... İstersen davul de-

risi vereyim" diyeceğim, ama tuttum kendimi.

– Üzgünüm, yok...

İyi geceler dileyip gitti.

Bir gece gene kapı... Gene baldız... Bu kez hanım açtı. Seslendim...

– Kimmiş o?...

– Turgut beyin baldızı Selin... Köfte yapacaklarmış da biraz bayat ekmekle, iki yumurta istedi. Birkaç tane de soğan.

– Kıymaları var mıymış peki?... Seninle bahse girerim...

Zırr!... Kapı...

– Kıyma biraz az geldi... Varsa biraz da kıyma... Kusura bakmayın...

Artık ufaktan ufaktan fırlatmaya başlamıştım. Ama gerçekten çok iyi insanlardı. Kimin bir derdi olsa hemen koşarlardı. Bizi de çok seviyorlardı.

Bir akşamüstü balkonda oturuyorum. Baktım sokağın başından Turgut bey göründü. Elinde de bir paket.

Hemen içeri seslendim.

– Hanım evde roka var mı?...

– Sebzelikte üç beş sap olacak... Hayrola canın mı istedi?...

– Yok... Turgut beyi eve gelirken gördüm... Balık almış da...Balık da roka salatasız gitmez...

On dakika geçti. Zırr!... Kapı... Baldız...

– Eniştem balık almış ama rokayı unutmuş... Acaba sizde biraz roka...

Artık baldız gidiyor, oğlan geliyor. Oğlan gidiyor, baldız geliyordu. Ben oynatmak üzereydim, ama bizim hanım çok sakin bir biçimde...

– Tamam, belki biraz fazla oluyor, ama sen de abartıyorsun... Çok iyi insanlar. Hem geçen gün ben de onlardan karabiber aldım, diyordu.

Tuhaflaşmaya başlamıştım. Artık eve gelirken cebimdeki paraya göre gözüm ne keserse, olura komşulara gerekli olur diye alıp atıyordum eve...

Örneğin bir akşam bir kutu vitaminle dönüyordum eve...

Karım soruyordu...

– Hayrola bir sorun mu var?...

– Yoo!... Turgut beyi son günlerde biraz süzgün gördüm de... Bakarsın bir gün baldız gelir...

Bizim hanım bu hareketlerime bozuluyordu, ama sanırım bana hak da verdiğinden üzerime varmıyordu.

Ondan gizli de taşıyordum eve bir alay şey. Sonra o da kendini kaptırdı. İnsanın evinde her şey bulunmalıydı. Dünya hali bu. Bakarsın bir gün konu komşu bir şey isterdi. Mahcup olmamalıydı insan.

Artık o da taşıyordu. 50'lik, 100'lük elektrik ampülünden, az kullanılmış tenis raketine kadar her şeyi bulunduruyorduk evde. Hatta artık mandolin teli bile vardı. Alt katın her gereksinimine karşı hazırlıklı tutuyorduk kendimizi.

– Naftalin var mı?...

– Yarın gelecek...

Özellikle temizlik malzemesi, şeker, yağ gibi şeyleri bütçemiz elverdiğince bolca bulundurmaya çalışıyorduk. Önce bu işe arkadaki odayı ayırmıştık. Sonra yetmedi... Zaten küçük olan evin diğer bölümlerine de yayılmaya başladık. Artık ev küçük bir mahalle bakkalıyla hırdavatçı dükkânı karışımı bir manzara arz etmeye başlamıştı.

İşte o son akşamı gene kapı çaldı. Gidip açtım... Gelen Turgut beyin, yani Turgut'un kendisiydi: (Artık samimi olduğumuzdan kendisine adıyla hitap ediyordum...)

– İyi akşamlar... N'assınız?... Sizi aşağı bize davet etmeye geldim. Bugün bizim evlilik yıldönümümüz...

İçimden bir oh çekip, **"Ulan ilk kez bir şey istemiyorlar"** diye geçiriyordum ki...

– Haa... Yahu ben dalgaya düşüp unutmuşum... İnerken varsa iki şişe şampanya ile biraz da meyve getirin... Sonra hallederiz...

– Bi dakka, dedim. **Şöyle içeri gel de senlen bir şey konuşacağım.**

– Hayrola?...

– Şöyle bir işe yatırmak için kenarda köşede üç beş kuruşun var mı?...

Turgut önce kemküm etti... Sonra...

– Şey var biraz, ne olacak ki?...

Sonra onu evin odalarına sokup çıkardım.

– Gel ben bu Süpermarket'i sana devredeyim, sen de kurtul, ben de kurtulayım!...

Belki biraz abarttım ama durum inanın ki böyleydi...

Tekin Aral

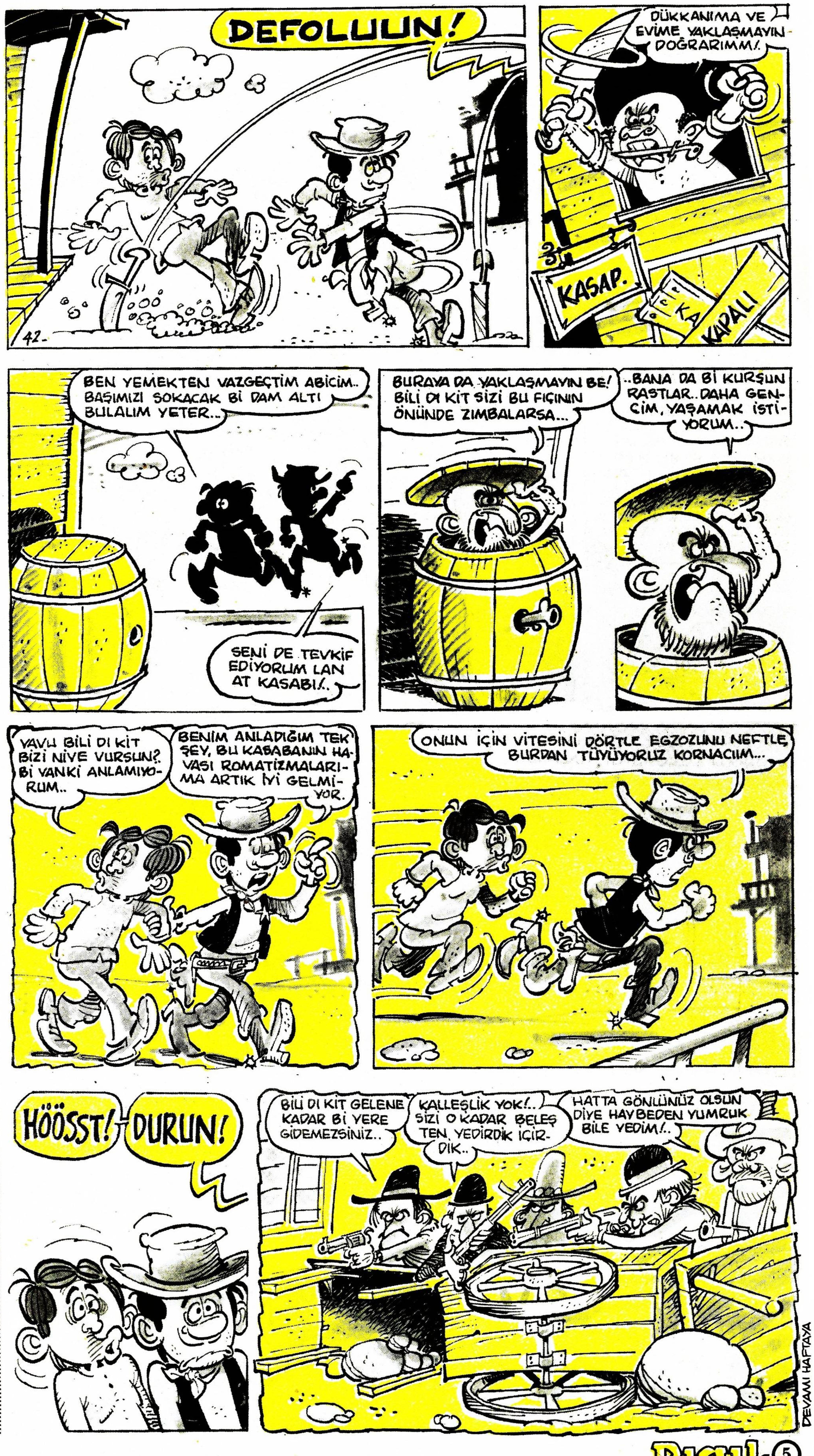

EROICA

SEFA
SOFUOĞLU

NAMUSLU

●MURAT KÜRÜZ
●GÜRCAN GÜRSEL

SON FIRSAT

BİROL BAYRAM

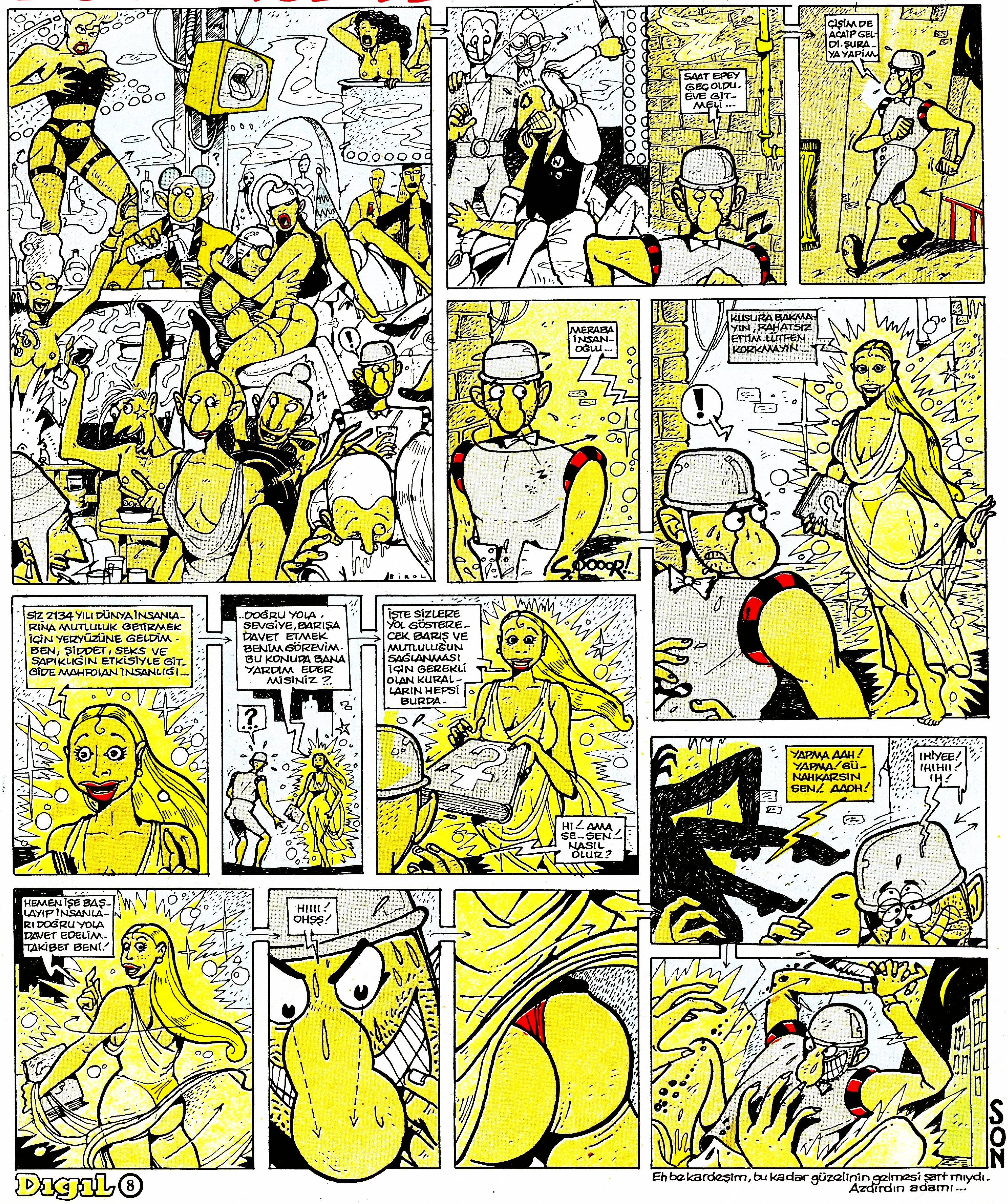

"MANKEN HAMZA"

● ANLAĞAN

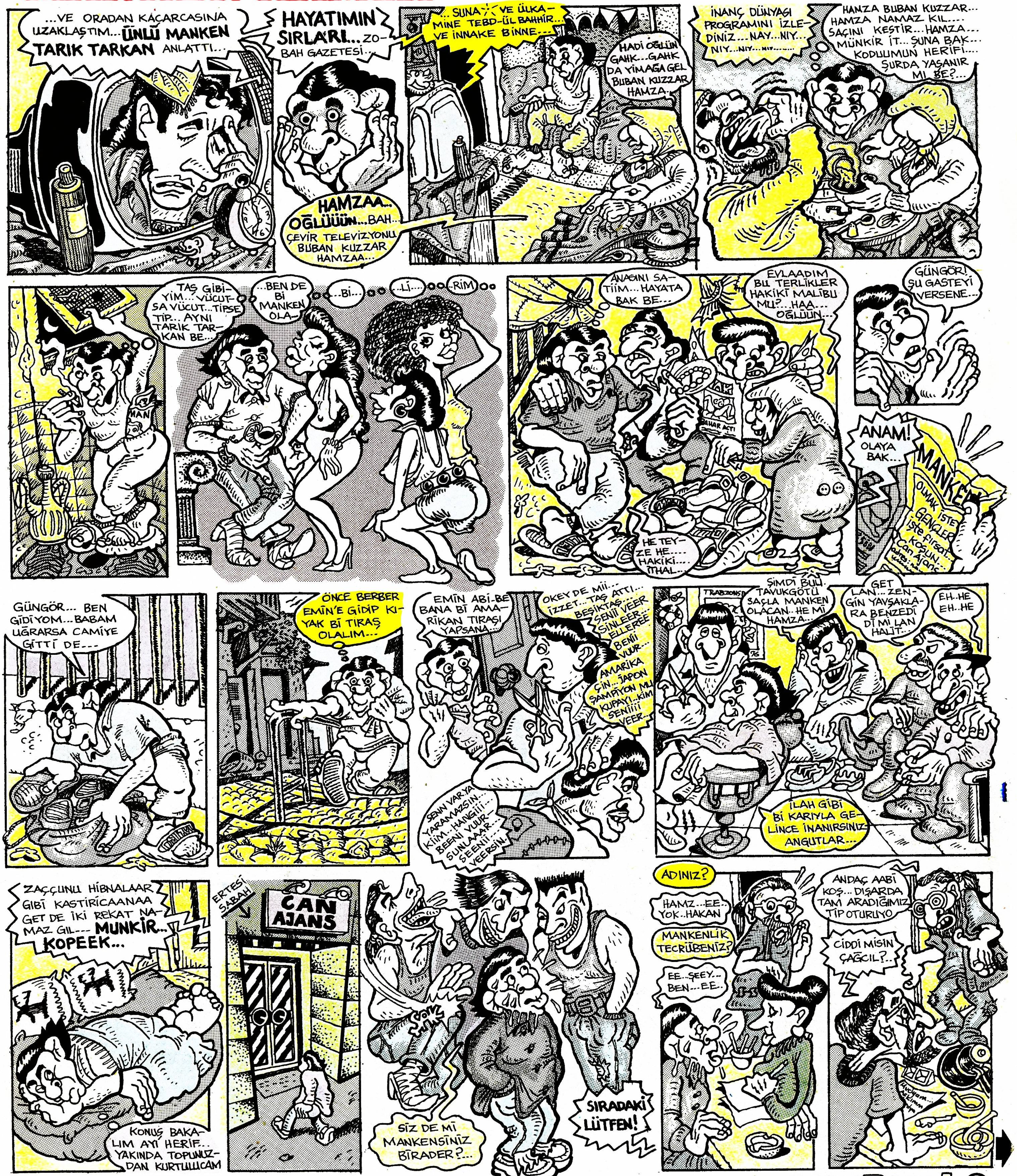

DEVAMI ARKA SAYFADA

BÖYÜK REKABET

●YAZAN: TEKİN ARAL ●ÇİZEN: MURAT ALPAY

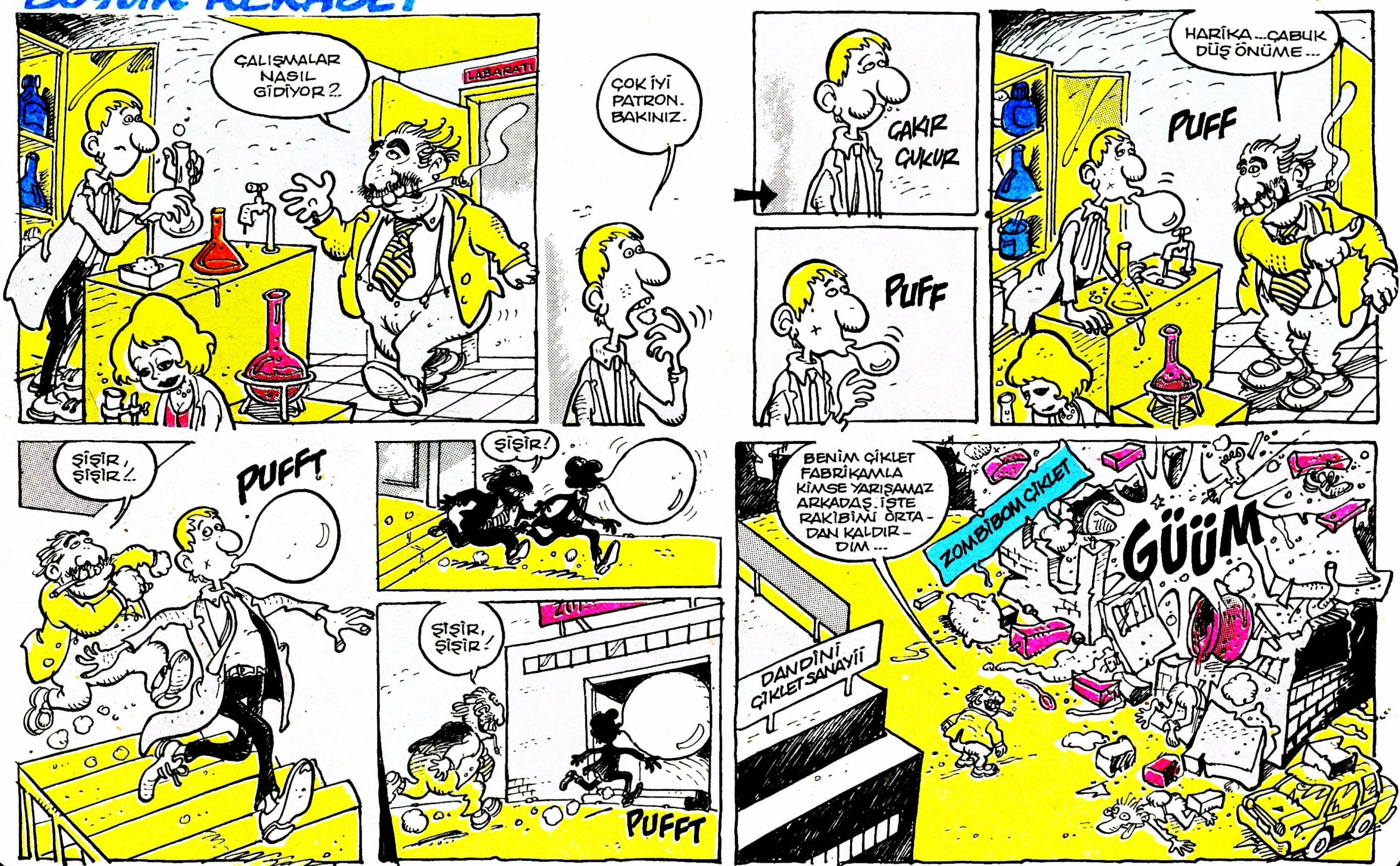

HESAPLAŞMA...

● YAZAN: MURAT KÜRÜZ
● ÇİZEN: ŞEVKET YALAZ

34 KUL 21

YAZAN: CUMHUR ÖZMAKİNACI
ÇİZEN: VAROL YAŞAROĞLU

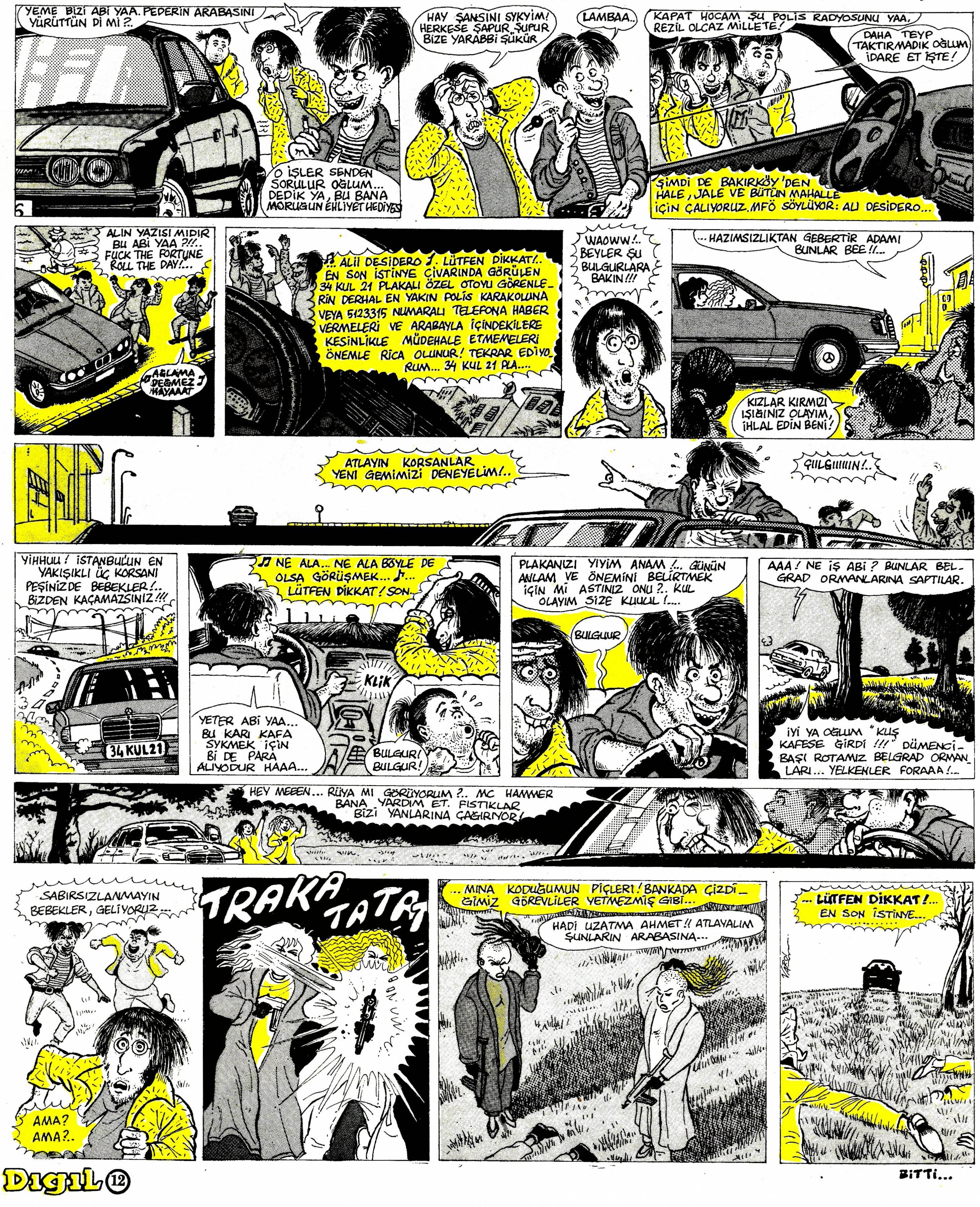

HERKESİN NERMİN

SUAT GÖNÜLAY

Devamı arka sayfada

HERKESİN NERMİN

SUAT GÖNÜLAY

YAŞAK AŞK
Bu, adamımız Taşkın... Lise sonda... Samsun-daki ailesi onu daha iyi okusun diye İstanbul'a abisinin yanına yolladı... O da naapsın, okula gidip geliyor. Başka şeyler de var. Mesela...
DING DONG
Bu da yengesi. Giydik-lerinin yakası hep öyle.
HOŞGELDİN. GÜNÜN NASIL GEÇTİ ?..
NE OLSUN, HEP AYNI. ABİM GELME-Dİ Mİ DAHA ?
BİRAZDAN GELİR. SEN ELİ-Nİ YÜZÜNÜ YIKA, BEN SOFRAYI HAZIRLICAM.
Ooof of !.. İçi yanıyor Taşkın'ın içi... Yengesine fena halde sırılsıklam... Arada abisi...
ELLERİNE SAĞLIK. YEMEK GÜZEL OLMUŞ
Bi yandan da fena halde vicdan çatışması... E, tabi yani... Sokak-tan bi kız diil ki... Abisinin karısı. Yani haram...
BİTİRDİYSENİZ TOPLUYORUM.
SAOL YENGE. ELLERİNE SAĞ-LIK...
Haram filan, ama yengesi de yani... Şimdi söyletmesin beni... Şu televizyon seyredişine baksanıza... Göt meydanda... Bu daa bi şey diil...
Yarı aralık kapı-larda çamaşır değişmeler...
Sivilce sıkmalar...
Etekleri sıvayıp evi temizlemeler...
Yani kısacası, çocu-un aklını başından almalar...
YENGE, GÖRDÜN MÜ HABE-Rİ. YENİ GELİN KAYINBİRA-DERİYLE BİR OLUP KOCASINI ÖLDÜRMÜŞ. NE KORKUNÇ Dİ Mİ ?..
Hayatta neler oluyordu. Neden kendi başına da gelmesindi ?..
AA YENGE, ŞURAYA BAK. KOCA KATİLİ KADIN, "NAA-PİİM, KOCAMIN KARDEŞİ AKLIMI ÇELDİ," DEMİŞ...
Yaa işte böyle... Taşkın her sabah kargalardan önce koşturup gazete bayiine gider oldu...
Küçük bir eleme yapıp işine yarar gazetelerle eve dönüyordu... E, bi bildiği vardı heralde.
YENGECİM, GÖR-DÜN MÜ, OLAYSIZ GÜN GEÇMİYOR. ÇOCUK YENGESİ UĞRUNA ABİSİNİ ÖLDÜRMÜŞ...
Taşkın günlerdir bi şey-ler ima etmeye çalışı-yordu... E, yengesi de aptal değildi...
Hem de hiç aptal değildi... Hemen işin muhasebesini yapıverdi...
TAŞKIN'IN Bİ TEK GENÇLİĞİ VAR... AMA BENİMKİNİN ALLAHA ŞÜKÜR... KAZANCI YERİNDE... HER GECE OLMASA DA HAFTA-DA Bİ GECE İŞİMİZİ TUTUYOZ...
EVİMDE Bİ GÜN TENCERE KAYNAMADIĞI OLMADI. E, ALLAHTAN BELAMI MI İSTEYEYİM BEN ARTIK...
ŞŞŞ.. TALİP, KALK... Bİ ŞEY DİCEM SANA...
Noolduğuna bi türlü anlam veremedi... Okulun bitmesini bile beklemeden abisi ona, otobüs biletini getirdi...
ÖZ SAMSUN
A salak oolum, zaten yengen baştan sende bi pırıltı görseydi, seni seçerdi heralde... Neyse takma artık kafana... Hadi sana iyi yolculuklar...
SON